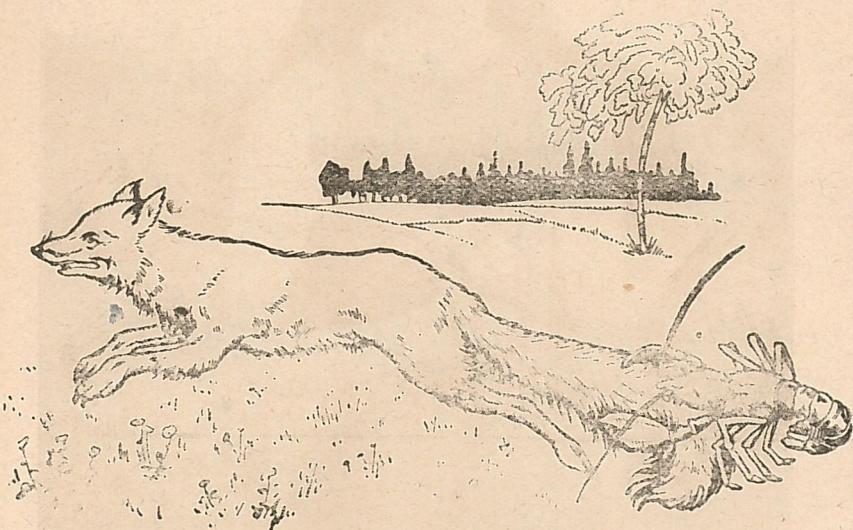

ЛИСИЦА И РАК.

Лиса гиздаво напета тржна да се попрошета по-далеко от селата — татжк нейде из полята, дето няма страшни псета, да я гонят със бес клета.

Тя доближи до реката и съгледа във тревата, рак се грозен там прострел и едзам-едзам пълзел.

— А бе, рако, тж ли бива? Хитра лиса се присмива. — с осем крака си пжк, виж, едзам-едзам вървиш!

— Вземи си думите назад! — викна рако наш със яд. С теб се хващам аз на бас да се надбягвам цял час... Надпревариш ли ме сал еднаж, ти ме целичжк изяш! Ако пжк те надбегна аз, ще ми дадеш тогаз?

Лиса на това се съгласява и на рако обещава, ако той я надпревари, да му даде скъпли дари.